

4 פעמים הוא ירק השבוע בפני הציבור

האם הוא אחראי

למעשיין?

ברצה, בנסיון לרצח המוני ובתיכנון הריסת קודשיהאיסלאם. הוא החזיק אותם כאורחים בעלי זכויות יתר במעצר, ואחר-כך העביר אותם, בניגוד לכל המקובלות, לבית הסוהר לצעירים בתל-מונר, שם יש ממילא תנאים

בורג ובין שיטתו של מאיר כהנא. גם מבחינת המקום לא היה הברל. שניהם ריכזו את מישחקם המסוכן בהריהבת, המקום הרגיש ביותר על פני כדור-הארץ כולו.

דגל-המדינה. בחציפה נאמר כי הסיתו אותו לכך אנשי מישמר-הגבול — גוף שנטיותיו הלאומניות-קיצוניות הן אחת התופעות החמורות ביותר במדינה. מישמר-הגבול הוא, למעשה, פלוגת-הסער האמיתית של מאיר כהנא.

אחרי שהוצג הדגל, מסרו על כך שוטרים ערביים למועצה האיסלאמית, המנהלת את שטח מיקרופת-האיסלאם בהריהבת ("חראם אל-שריף"). המועצה ביקשה להסיר את הדגל. היא טענה שבכל המאה ה-20, שבה התחלף השילטון שלוש פעמים, לא הוצג במקום מעולם דגל תורכי, בריטי, ירדני או ישראלי.

אומנם, עם כיבוש הריהבת על-ידי צה"ל ביוני 1967 הונף דגל ישראלי מעל לכיפת-הסלע. בפרץ הראשון של ההתלהבות, אך כאשר פנתה המועצה האיסלאמית למושל הצבאי של אז, האלוף חיים הרצוג (כיום נשיא המדינה), נועץ זה עם משה ריין, שר הביטחון, והוחלט להוריד את הדגל.

גם הפעם נהג מפקד מחוז המישטרה, אברהם תורגמן, בחוכמה, והורה להסיר את הדגל.

ואז בא יוסף בורג ועשה מחווה מסוכנת ומגוחכת כאחת: הוא הורה למפקד המישטרה להחזיר מייד את הדגל למישרדו, ונתן לכך פירסום רב. הפגנה זו של קיצוניות לאומנית, במקום שבו יכול הגין הזעיר ביותר להצית מדררה

תחילה נבעה התנגדותו של בורג מטעמים הקשורים בנוחיות של הציבור הרתי, אף שהיו תמיד אישים רתיים שפיקפקו בכך. אך נרמה כי בהדרגה זה הפך לעניין פרטי לגמרי של בורג עצמו, מעין עימות אישי בין בורג ובין הציבור כולו. בורג כאילו אמר לציבור מדי שנה: "נראה אתכם! אתם רוצים בשעון-הקיק, ואני לבדי מתנגד. נראה מי חזק יותר!"

אגרטיל אישי זה מנע צעד חברתי, הנוגע לכל אדם בישראל כלי הברל לאום, דת, מין וגיל. הכל נאלצו לסבול, לוותר על שעות קרירות-יחסית, לקצר את שעות אור-היום, להתעייף ולהזיע באקלים הסובטרופי של המדינה. כך ציווה בורג.

לבסוף, תחת לחץ ציבורי כביר, נאלץ בורג לסגת קימעה. מונתה ועדה, וזו המליצה להנהיג את שעון-הקיק, לפחות לנסיון.

לא היתה לבורג ברירה, ושעון-הקיק אכן הונהג השנה. אך כדי להוכיח לציבור שגם כשהוא נסוג מוכן בורג לצפצף על הכל, הוא קבע כי שעון-הקיק יסתיים במוצאי ה-25 בחודש אוגוסט — חודש לפני סוף הקיץ הישראלי.

השבוע, כאשר היה הקיץ בשיאו, סובבו האורחים את השעון אחורה וקיללו. הם קיללו את בורג, אבל זה לא

פעמים ירק בורג השבוע הציבור הישראלי.

פעם עשה זאת בהתנשאות תוך הפגנת כוז גמור כלפי הלה הנאורה.

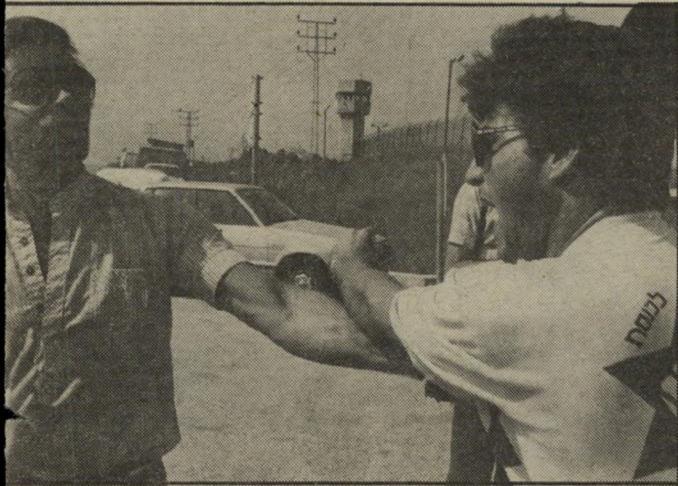
זה כאילו מבקש העסקן (75), שאריכות ימיו בשילטון זכה לאגדה, להוכיח שהוא מעל יקורת, שהוא יכול לצפצף על כל כולם.

נשאות צינית כזאת מצד המנהיג בידיו כובשירי וון רביע-עממה הופכת עתה לסכנה ציבורית.

היריקה הראשונה

יריקה הראשונה באה במוצאי-שבת, כאשר נדרש הציבור

אישיכהנא תוקף את מלווי הח"כים הכל כדי להישרד בשילטון

נוחים. על פי הידיעות, זוכים העצירים גם שם בתנאים מועדפים, העולים בהרבה על תנאי חבריהם הפוליטים. באותה שעה ניתן לעסקנים מכל סוגי הימין הקיצוני-הרתי, ובראשם מאיר כהנא עצמו, לבקר אצלם, להתרועע עימם מבחינה אישית ופוליטית, לשמש להם כשופר ולהודות עימם — כל זה בניגוד חותך לחוק אשר יוסף בורג התחייב לאכוף אותו.

לא יכול היה להיות ספק בכך כי בורג המזומן רוצה לרכוש את ליבם של הגופים התומכים בטרור היהודי בגלוי ובסמוי, כדי להאריך את ימיו בשילטון, לשם כך היה מוכן לתת בעקפסין גרשפנקה לגיטימיות לנאשמי-הטרור.

השבוע הגיעה שערוריה זו לשיא שכמעט לא ייאמן.

השפלה עד עפר

הבריכהנסת מרדכי וירשובסקי אישי-שינוי שחש בהתנשאות הציבור להתנהגות זו של בורג, לתת לכך מימד דרמאטי. בורג יבקר בכלא תל-מונר, בעצמו על תנאי המעצר, נאשמי הטרור היהודיים. בורג החליט לשחק עימו מישחק של חתול ועכבר, בהפגינו יחס גלוי של זילזול בח"כ.

נקבע מועד לביקור, הוא נדחה וכאשר קבע וירשובסקי בעצמו מועד חדש, הודיע בורג שהוא קבע לו מועד אחר, מאוחר יותר.

עצם המישחק הזה היה שערוריה. אם אין מה להסתיר, מדוע אין מאפשרים לח"כ לבקר

בורג לא הפך רק מיטרד. הוא הפך סכנה.

היריקה השלישית

אם היה למישהו ספק בכך, הרי באה ההתגרות השלישית, והגיוועה ביותר.

גם היא העמידה את בורג בשורה אחת עם מאיר כהנא ועם אסירי הטרור היהודי ולא במיקרה. זהו מקומו של בורג החדש, שבשבת-הרוח המואזינה כי הימין הקיצוני עומד לנצח.

מזה כמה חודשים מעורר טיפולו של בורג בעצירי הטרור היהודי זעם גובר והולך. בורג אחראי לכך הן כמי שעומד בראש המישטרה, הן כמי שעומד בראש שרות בתי-הסוהר. בשני התפקידים, הוא הפך את יחסו למחותרת להפגנה פוליטית — לטובתה.

היה זה כאילו ביקש בורג לחקות באופן מודע את היחס של שילטונות גרמניה הוויימארי לטרור הנאצי, ערב עליית היטלר לשילטון — פרשה שבורג בן ה-20 היה עדי-ראיה לה.

שילטונות המישטרה והכלא בגרמניה, יחד עם שופטים רבים, התייחסו אל הבריונים הנאציים כאל פטריוטים שעשו "דין לעצמם", שטעו ושגו, ושי "להחזירם למוטב". בריוני פלוגת-הסער שהתנפלו על יהודים והיכו אותם ברחוב, וכו בטיפול רך במיוחד בתחנות המישטרה ובבתי-הכלא, ואילו קומוניסטים, שהתקוטטו עם נאצים, טופלו כבוגדים וכעוכרי-גרמניה. ההבדל ביחס היה מן הידועות, ורבות נכתב על כך כבר אז.

על פי תסריט זה, טיפל בורג גם בעצירי הטרור היהודי המואשמים

אמו ואביו של החייל תמום ואנשי כהנא מול ח"כ שליטא מה יש להסתיר? מה יש לפברק?

נראה, היתה אופיינית לבורג החדש, באמצע שנות ה-70 שלו.

היונה-לשעבר השתדל להעמיד פנים של נץ נוראי, כדי לעשות רושם על החוגים הרתיים-הלאומניים הקיצוניים, מתוך תיקווה שהדבר יעזור לו לשרוד עוד קצת בשילטון.

מבחינת השיטה — גרימה לפרובוקציה לאומנית מסוכנת לשם הפקת רווח פוליטי — לא היה הברל רב בין מעשה זה של

עור להם. שריהפנים של ממשלת המעבר צחק להם כפרצוף.

היריקה השניה

ההתגרות השניה היתה מסוג ה שונה לגמרי. היא היתה פוליטית, היה זה מישחק באש, על חשבון המדינה.

קציני-מישטרה זוטרי, שמישרדו בהריהבת, החליט להציג במישרד את

הישראלי לסוכב את השעון בשעה אחת אחורה.

אומנם, החלטה זו לא התקבלה השבוע. יוסף בורג החליט על כך עוד לפני שהנהיג את שעון-הקיק. אך הדבר לא הפחית את השערוריה שבדבר.

כמשך שנים ארוכות הצליח בורג, כמו יריו ועל דעת עצמו כלבר, למנוע בכלל את הנהגת שעון-הקיק, אף שזה מקובל כיום, כדבר מוכן מאליו, במרבית ארצות התרבות.